

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 216/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. mája 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], a [REDACTED], [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Andreou Tkáčovou, Magurská 3, Košice, vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 71/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. mája 2014 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 71/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti okrem iného uvádzajú:

„Vo veci bol vyhlásený rozsudok Okresného Súdu Košice II pod sp. zn. 41 C/175/2014 dňa 28.11.2012, písomne bol rozsudok doručený sťažovateľom dňa 3.1.2013. Proti cit. rozsudku sťažovatelia podali dňa 18.1.2013 odvolanie. Odvolacie konanie je vedené pred Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 4 Co71/2013.

Od podaného odvolania Krajský súd v Košiciach neurobil žiaden úkon t. j.16 mesiacov.

Týmto konaným Krajského súdu v Košiciach došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Doterajšie konanie považujeme za neefektívne a neracionálne. Už z porovnania týchto termínov je zrejmé, že jednotlivé úkony neboli vykonávané účinne, resp. medzi jednotlivými úkonmi dochádzalo k veľkým časovým odstupom, čo spôsobovalo nedôvodné prieťahy v konaní. Od 18.1.2013 Krajský súd v Košiciach vo veci nerozhodol.“

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [redacted], [redacted], bytom [redacted] a [redacted], [redacted], bytom [redacted] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods.2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 4 Co 71/2013 bolo porušené.

2. Základné právo [redacted], [redacted], bytom [redacted] a [redacted], [redacted], bytom [redacted] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 4 Co 71/2013 porušené bolo.

3. Základné právo [redacted], [redacted], bytom [redacted] a [redacted], [redacted], bytom [redacted] na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach pod sp. zn. 4 Co 71/2013 porušené bolo.

4. Krajskému súdu v Košiciach prikazuje, aby v konaní vedenom na Krajskom súde v Košiciach pod sp. zn. 4 Co 71/2013 konal bez zbytočných prietahov.

5. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 3.000 € (slovom: tritisíc Euro), ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

6. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 3.000 € (slovom: tri tisíc Euro), ktoré je Krajský súd v Košiciach povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ďalej sa sťažovatelia domáhajú, aby im ústavný súd priznal aj úhradu trov konania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy, návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Odmietnuť môže aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

1. Pokiaľ ide o sťažnosť v časti, v ktorej sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd konštatuje, že skutkovým stavom, z ktorého sťažovatelia odvodzujú porušenie označených práv, je celková nečinnosť krajského súdu a neefektívnosť postupu v napadnutom konaní.

Ústavný súd poukazuje na to, že v systematike ústavy sú primeraná celková dĺžka, rýchlosť a plynulosť súdneho konania obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a nie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Krajský súd sa neodmietol zaoberať odvolaním sťažovateľov podaným proti rozsudku Okresného súdu Košice II z 28. novembra 2012, pričom podľa zistenia ústavného súdu vo

veci bolo už navyše rozhodnuté rozsudkom z 25. februára 2015 a súdny spis bol Okresnému súdu Košice II vrátený 25. marca 2015.

Vzhľadom na uvedené nebolo možné v danom prípade relevantne uvažovať ani o denegatio iustitiae, pričom ústavný súd v danej súvislosti poukazuje na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, ibaže by namietané porušenie tohto základného práva dosahovalo takú intenzitu, že by s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. IV. ÚS 242/07).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť v časti, v ktorej sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, je zjavne neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu odmietol (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

2. Pokiaľ ide o sťažnosť v časti, v ktorej sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie začalo 13. marca 2013, keď Okresný súd Košice II predložil krajskému súdu na rozhodnutie súdny spis sp. zn. 41 C 175/2014 spolu s odvolaním podaným proti rozsudku z 28. novembra 2012. Na inom mieste tohto uznesenia už bolo uvedené, že krajský súd vo veci rozhodol rozsudkom z 25. februára 2015, teda po necelých dvoch rokoch od začiatku napadnutého konania.

Ústavný súd na základe uvedeného zastáva názor, že samotná dĺžka napadnutého konania do rozhodnutia o odvolaní nebola takej povahy, aby na jej základe bolo možné v okolnostiach danej veci vysloviť namietané porušenie práv sťažovateľov.

V súvislosti s tým, že sťažovatelia namietali, že „od podaného odvolania Krajský súd v Košiciach neurobil žiaden úkon, t. j. 16 mesiacov“, ústavný súd poukazuje na to, že krajský súd vo veci koná ako súd odvolací, úlohou ktorého je posúdiť vecnú správnosť

odvolaním napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie, preto krajský súd spravidla nevykonáva vo veci procesné úkony (§ 213 Občianskeho súdneho poriadku) ani nie je povinný nariadiť pojednávanie (§ 214 Občianskeho súdneho poriadku). To však nevyhnutne neznamená, že odvolací súd je v odvolacom konaní nečinný a koná neefektívne, ako tvrdia sťažovatelia.

Z judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05).

V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, nevyslovil porušenie základného práva zaručeného týmto článkom ústavy (napr. II. ÚS 57/01), prípadne návrhu buď nevyhovel (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05). K takémuto záveru dospel ústavný súd aj pri predbežnom prerokovaní tejto sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľov na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. mája 2015